

udeliteľ musí, naopak je z tohoto ustanovenia zrejmé, že úrad pri udeľovaní tohoto povolenia rozhoduje podľa vlastného, vôči stranám neobmedzeného voľného uváženia, v ňomž zaiste má v prvej rade prijsť k platnosti ohľad na bezpečnostné záujmy štátne, ktoré sa kontrole strán vymykajú.

Že takto dlžno vykladať ustanovenie § 1 cit. štatútu, plyní jasne z predpisu § 3 odst. 5 tohoto štatútu, že hlavný slúžny není viazaný mienkou obecného predstavenstva a četníckej stanice, kde tedy a contrario je vyslovené, že ani jediná direktiva, ktorá úradu pri udeľovaní povolenia tohoto v smere pozitívnom je daná, není takého rázu, že by mohla voľné uváženie úradu nejakým omedziť.

Tomuto výkladu cit. ustanovenia nestoja však v ceste ani ostatné predpisy uvedeného štatútu. V § 2 vypočítavajú sa len osoby, ktoré povolenia takého nepotrebujú, v § 4 sú uvedené podmienky, za nichž uchádzač povolenie k držaniu zbrane obdržať môže, čo znamená tedy vymedzenie len vo smere negatívnom, že osoby, ktoré podmienkam týmto nevyhovujú, povolenie takéto obdržať nemajú —, nie však tiež pozitívny predpis, že osoby, u nichž podmienky tie sú dané, povolenie to obdržať musia, a konečne tiež § 5 obsahuje len výpočet osôb, ktoré zbrojný pas obdržať nesmú.

Pri tejto úprave udeľovacieho práva úradného nelzá konečne pre opačný výklad ničoho dovodzovať ani z ustanovenia § 13 cit. štatútu, ktorý pripúšťa proti odopreniu zbrojného pasu odvolanie k nadriadenej inštancii správnej. Z tohoto ustanovenia vyplýva len právo uchádzača domáhať sa toho, aby nadriadený úrad správny rozhodnutie úradu podriadeného prezkúmal, pri čomž ovšem ani tento nadriadený úrad není vôči strane viazaný žiadnymi zákonnými podmienkami, lež i na neho prechádza právo voľnej, žiadnymi podmienkami vôči strane neomezenej úvahy.

Z týchto vývodov sa tedy podáva, že na udelenie povolenia k držaniu zbrane podľa cit. štatútu strane právny nárok neprislúcha a že odoprením tohoto povolenia nemôže žiadne jej subj. právo byť porušené.

Č. 12.061.

Pojištění sociální: Povinnost zaměstnance odevzdati zaměstnavateli doklady, jichž je třeba k vyhotovení legitimace pojištěnce (vl. nař. č. 26/1930 Sb.).

(Nález ze dne 7. října 1935 č. 14.655/33.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Lipt. Sv. Mikuláši proti zemskému úřadu v Bratislavě o přešupěk zákona o sociálním pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Ružomberku z 2. září 1932 byl Pavel D. uznán vinným přešupěkem § 260 lit. h) zák. č. 221/24 Sb., jehož se dopustil tím, že si v roce 1932 přešně několikere vyzvání okr. nemoc. pojišťovny nedal vyhotoviti průkaz pojištěnců.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání Pavla D. a zrušiv rozsudek okr. úřadu osvobodil obviněného. — — —

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad založil svůj osvobozující rozsudek na názoru, že zanedbání povinnosti, uložené pojištěnci §em 1 vl. nař. z 27. února 1930 č. 26 Sb, nelze uznati za přestupek § 260 lit. h) zák. o soc. pojištění, poněvadž pro splnění uvedené povinnosti není zmíněným vl. nař. stanovena lhůta, jejímž uplynutím by počínal protiprávní stav. Tomuto názoru žal. úřadu nebylo však možno přisvědčiti.

V § 1 zmíněného vl. nař. vydaného podle § 21 a) zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb. jest určeno, že všechny osoby, podléhající pojištění podle § 2 zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb., jsou povinny dáti si vyhotoviti průkaz (legitimaci) pojištěnců. Právadějíc ve svých dalších ustanoveních tuto myšlenku rozeznává vl. nař. mezi prvním t. zv. hromadným vyhotovováním průkazů, jímž jest mu vyhotovování průkazů pro pojištěnce, kteří vstoupili do zaměstnání povinně pojištěného přede dnem, ježž jako rozhodný bylo uloženo vyhlásiti min. soc. péče a ježž tento min. vyhláškou ze 16. října 1930 (Úřední list republiky Čsl. z 25. října 1930 č. 249) stanovil dnem 20. listopadu 1930, a mezi vyhotovením průkazů osobám, kterým v době prvého (hromadného) jich vyhotovení nemohly býti průkazy vyhotoveny.

Pro osoby prvé kategorie stanoví pak cit. vl. nař. v § 3 lit. a), že zaměstnanec, opatřiv si včas doklady o svých osobních poměrech odevzdá je nejpozději tři dny před rozhodným dnem svému zaměstnavateli, vstoupí-li však do zaměstnání v kratší době před rozhodným dnem, odevzdá doklady zaměstnavateli ihned při vstupu do zaměstnání. Sub lit. c) téhož paragrafu jest pak stanoveno, že zaměstnavatel (nevychotuje-li sám průkazy) zašle nemocenské pojišťovně poštou nebo doručí na potvrzení do šesti dnů po rozhodném dni doklady, odvezdané mu jeho zaměstnanci

O druhé kategorii osob určuje pak § 4 v odst. 1, že osobám, kterým nemohly býti vyhotoveny průkazy v době prvého (hromadného) jich vyhotovení, vyhotoví je nemocenská pojišťovna, u níž jsou k pojištění přihlášeny. K tomu se zde dodává, že při tom jest obdobně užiti ustanovení § 3 lit. c).

Mezi stranami není sporu o tom, že Pavel D. je osobou z oné kategorie, na kterou dopadá ustanovení právě citovaného § 4 a spornou otázkou pak jest jen, zda pro tyto osoby jest dána vl. nař. lhůta, do které měly předložiti doklady o osobních poměrech, aby jim mohl býti vystaven průkaz, a po jejímž uplynutí by — jak se vyjadřuje žal. úřad — počínal protiprávní stav, předpokládaný pro skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení nahoře citovaného § 15.

V té příčině jest uvážiti, že — jak již poznamenáno — stanoví § 4 vl. nař., že pro vyhotovení průkazů pro osoby oné druhé kategorie jest užiti obdobně ustanovení § 3 lit. c). Podle toho má i doklady pojištěnců druhé kategorie předložiti pojišťovně zaměstnavatel, a to do šesti dnů. Počátek této lhůty jest v § 3 a) určen dnem rozhodným, jenž ovšem pro osoby druhé kategorie nemůže býti vzat za základ. Jest proto určiti počátek oné šestidenní lhůty analogicky. Uváží-li se pak, že onen den rozhodný byl jako základ šestidenní lhůty stanoven pro kategorii osob,

kteří již před ním vstoupily do zaměstnání povinně pojištěného, jest na snadě úsudek, že pro osoby druhé kategorie, jež nebyly v zaměstnání povinně pojištěném v den rozhodný, jest za den, od něhož počíná lhůta pro zaměstnavatelskou povinnost, předložiti pojišťovně pojištěncovy doklady, určiti obdobou den, kdy zaměstnanec vstoupil do zaměstnání povinně pojištěného.

Zaměstnavatelská povinnost předložiti doklady zaměstnancovy do šesti dnů ode dne, kdy zaměstnanec vstoupil do zaměstnání povinně pojištěného, předpokládá ovšem, že také zaměstnanec jest povinen předložiti své doklady zaměstnavateli, a to tak, aby sám zaměstnavatel měl možnost své vlastní povinnosti vyhověti. V úvaze, kdy tak má zaměstnanec učiniti, jest pak přihlédnouti k ustanovení § 3 lit. a), na něž sice v § 4 není odkázáno, na němž však ustanovení § 3 lit. c), jehož jest podle § 4 obdobně použiti, jest vybudováno. Stanoví-li pak toto ustanovení § 3 lit. a), že vstoupí-li zaměstnanec do zaměstnání v kratší době než tři dny před rozhodujícím dnem, odevzdá doklady zaměstnavateli ihned při vstupu do zaměstnání, jest patrné, že také pro osoby druhé kategorie, jež nevstoupily do zaměstnání povinně pojištěného do dne rozhodného, vzchází povinnost odevzdati doklady zaměstnavateli k získání průkazu ihned při vstupu do zaměstnání. Neodevzdá-li proto zaměstnanec, na něhož se vztahuje ustanovení § 4 cit. vl. nař., své doklady zaměstnavateli již při vstupu do zaměstnání, nesplnil své povinnosti, uložené mu zmíněným vl. nař., a počíná již tímto okamžikem protiprávní stav.

Vycházel-li proto žal. úřad z názoru opačného, jest jeho rozhodnutí nezákonné.

Č. 12.062.

Církevní věci: I. Povinnost duchovního vrátiti přeplatky kongruových záloh. — II. Exekuční vymáhání takových přeplatků.

(Nález ze dne 7. října 1935 č. 18.458/35.)

Věc: František N. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty a proti zemskému úřadu v Praze o přeplatek kongruových záloh.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 21. listopadu 1933 se zrušuje pro vadnost řízení. Stížnost na rozhodnutí min. škol. z 25. září 1933 se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zemského úřadu v Praze z 13. března 1933 bylo vysloveno, že st-l pobíral v době ode dne 1. ledna 1927 do dne 31. července 1929 zálohu na případný kongruální doplatek pro I. lustrum neprávem, ježto podle přípisu arcibiskupské konsistoře v Praze z 19. května 1932 nepodal kongruové přiznávky za služební místo pomocného duchovního ve V. pro I. lustrum a tím opominul uplatniti podle § 81 vl. nař. č. 124/28 Sb. nárok na případný doplněk kongruy, a že jest proto povinen zálohu onu činící 23.250 Kč vrátiti, že st-l nastoupil podle evidenčního listu do veřejné duchovní správy dne 1. září 1915 a poněvadž přerušil podle § 11 vl. nař. č. 124/28 Sb. službu ve veřejné duchovní správě tím, že byl ode dne 8. listopadu 1917 do dne 31. srpna 1926